

Előfizetési árak:	
Egész évre	5 ft. — kr.
Fél évre	2 „ 50
Negyed évre	1 „ 30
Néptanítóknek egész évre	4 „ —
Egyes szám ára	10 „
Hirdetési díjak:	
Háromhasonyi petit sor	8 kr.
Nyilttérben sorokint	15 „
Bélyeg minden beiktatásért	30 „

B A J A

vegyes tartalmu hetiközlöny.

Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztői iroda.	
hova a lap szellemi részét illető közlemények intézendők:	
Vadász-utca Mihalics-féle ház	
Levelek csak bérmentesen fogadtunk el. Kéziratok nem adunk vissza.	
Kiadóhivatal:	
Az előfizetési pénzek és hirdetések a kiadóhivatalba — N a s a v (L a j o s) — könyvtárába — küldendők be (Balogh, Scheiber-féle ház.)	

Igen tisztelt Szerkesztő úr!*

Az Ó es. kir. Fensége József főherceg magas védnöksége alatt 1879-ik év tavaszán Székesfehérvárott tartandó országos kiállítás — tekintve az óta eddig mutatkozó általános érdeklődést — a hozzá csatolt várakozásokat messze túlhaladni érkezik. Miért is már ma biztosnak vehető, hogy teljesen meg fog felelni céljának: „mindannak hű képét adni, mit szeretett hazánk s társországa a közművelődés terén, természeti kincseiben, ipar- és műtermékek tekintetében általában előállítani képesek, valamint feltüntetni azok fejlődését, fokozatos előhaladását és növekvő versenyképességét. De, hogy e tekintetben valóban jelentékeny és tökéleteset érhessünk el, felül megállanunk nem szabad. Az országsterve nyilvánuló érdeklődés nem tesz elbiztosítottá, sőt abból merítünk ösztönt: mentül nagyobb szerű eredmény érdekében továbbra is lankadatlan erővel közreműködni. Minél több oldalú és tökéletes leendő a kiállítás, annál nagyobb s jelentősebb az eredmény; s ez eredmény elérésében segítségnyújtani minden honpolgárnak egyenlően szép feladat.

A cél, melyet kitűztünk, kettős. Egyrészt: feltüntetni haladásunkat a közművelődés terén, továbbá gazdaságunk és ipartermelésünk fokozatos haladását és emelkedő versenyképességét; másrészt: közzehatni a hazai forgalom, kereskedés s fogyasztás élenkítésére, tehát úgy az egyesek, mint az összesség jólétének emelésére.

Nem egyedül közvetlen anyagi érdekeinkről van tehát szó, hanem egyuttal hazafias érzületünkéről is, melynek azáltal adjuk leginkább bizonyítékát, ha minden egyes, e hazában egy vagy más téren működve, kicsinyt vagy nagyot felmutatva, az

* E felhívás a kiállítás előmozdítása céljából egész terjedelemben közzétett, és legelőször t. olvasóinkkal a kiállítás általános szabályzatát is meg fogjuk ismertetni. A szerkesztő.

A »Baja« tárcája.

Szerelem egy sou által.

— Beszélye. —

I.

K ö s z ö n ö m .

— Vannak, kik vitatják, (bizonytaln csak önző emberek) hogy igen kejes és kellemes dolog az északi-keleti zugásút és az eszt hallgatni, midőn az ablakokat verdesi, mialatt az ember kinyújtózza ül karosszékében lábait a kandallóra helyezve, s azon gondolatban gyönyörködve, hogy kőn a szegényeknek az utca sarában kell barangozniok.

Valóban a század azon szerencsés embereinek kiket egy szivar hamvas füstje kellemes álomba ringat: a zivatar inkább kellemes összhang.

A houndir selyem függönye mögött igen jól lehet álmadozni! de ott ama fűdél alatti rozsu berakozott padlás szobáskában, azon kandalló előtt, hol két alig pislogó szikra kűd nagy hiába a szél ellen, mely a fűdőt visszaveri, s a hamut egész az ágyig szórja, ott ugyan miről gondolodik az els olvasóednek, halvány és szegényesen bűzött fiatal ember?

Azt kérdeitek miről gondolodik?

Tudjátok meg először mennyi idős?

Husz éves! — Róla gondolodik, ki oly szép! Azért ne is jusson eszetekbe szegénysége, melyről épen szólunk. E fiatal ember, igen gazdag, mert hisz oly nagyon szereti őt!

1879-ik évi székesfehérvári országos kiállításban részt veendő. S erre annál inkább vélünk számíthatni, mivel — tekintve a cél nemesség voltát és hasznosságát — a kiállítással járó költségek csak igen csekély mérvűek.

A térdij — a mint az a mellékelt szabályzatból kitűnik — lehetőleg mérsékelt. Alóli bizottság gondoskodni fog, hogy a kiállítási tárgyak a vasúti igazgatóságok által szállítási árkezelvényben részeltessenek, sőt kívánatra kész a kiállításra küldött tárgyak biztosítását is, valamint — ha ez iránt különösen megkerestek — azok lehető legkedvezőbb eladását eszközölni. Végül kéznél nyilatkozik a tisztelt kiállító érdekeiben a célnak legelőkelőbb jutányos cím-táblák, kiállítási szekrények vagy asztalok beszerzéséről is gondoskodni. E mellett arra is bátrak vagyunk felhívni a t. kiállító figyelmét, különösen pedig azokat, kik Párisban is állítottak ki tárgyakat, hogy azoknak egyenesen Székesfehérvárra leendő küldése által tetemes szállítási költségek kíméletlenének meg; alóli bizottság gondoskodni fog, ha a beérkező tárgyak a kiállítás megnyitáig jó és biztos őrzet alatt legyenek.

Noha a bejelentési határidő 1879-ik évi március hó 1-jéig terjedt s a kiállítás csak 1879. május 10-én nyitattik meg, mégis azon kérés intézkedik a tisztelt kiállítókhöz, hogy bejelentéseiket ne halogassák, mivel számuk előreláthatólag igen nagy lesz s így minél korábbi bejelentés által juthatunk csak azon helyzetbe, hogy a térbeosztásnál minden tárgynak a legmegfelelőbb és legelőnyösebb helyet jelölhetjük ki.

Végül azon eljárás, melyet a bíráló bizottság összeállításánál követni szándékozunk — a bírálók az ország különböző kersekedelmi és iparkamarái által küldendő ki — kétségkívül a legjobb biztosítékot nyújtandja az iránt, hogy a

Boldogságához még csak az hiányzik, hogy kedvesének nevé tudja meg. Mosolyogtok erre? Nem hisztek lehetőknek ily szerelmet, s azt tán boldogságnak mondjátok? Legyen, de akkor a boldokok igen boldokok! E szöcska: ő, magában foglalt mindent.

Nem ismeri, de egy este beszélt vele, csak egy szót mondott neki a nő, egy gyöngéd szót, azt mondá: K ö s z ö n ö m .

II.

E g y s o u .

Őt hó folyt le azon esemény után.

Egy júniusi forró nap után történt.

Csendes eső ülté meg a léget, s vissza adá a lomboknak a zöld színt. Az élesztő és jövevő lég sétára csalogatá az embereket.

Egész Páris, meg a Saint Denis utca lyonjai is az erdőskében valának. Egész Páris, meg Maclair Armand a szegény diák is lejött a Laharpe utcából, lelke ki volt fátáradva, feje zúgott, egy egész napi tanulási eredménye, így töltött minden napot, s miután gépszernél előre botorkált, leült a csoportba, mely az elyeztő-mező hosszú alféléjűt oly eredetien körülfogja.

Mily ragyogók valának a fogatok! mily elegansak az arslánok! mily szépek és bájosok a nők! — Midőn mindent végig nézte, más gondolatok foglaldák el; ez egész nagy tömegben nem volt egyetlen barátja, egyetlen lelek sem, mely együtt örüljön vele ritkán jövő vidám percel fölött, és ah, egysen a mely részvéte által megnyitáse szenvedését, és szive oly igen érezé a szerelem szegénységét!

dijazások a legszigorubb tárgyilagossággal fognak eszközöltetni.

Jelen sorok kiegészítésül még csak azt említjük fel, hogy a magas kormány úgy mint Székesfehérvár város és Fehérmegye törvényhatósága a kiállítást minden irányban támogatják és elmozdítják, hogy az ország összes mezőgazdasági és iparegyletei a legelőkelőbb rokonszenvedéssel kísérk működésüket s végre, hogy a fehérmegyei gazd. egyesület kezdeményezése folytán az első vándorgyűlésre a gazda- és erdőszékeség meghívandja.

Mindezeknél fogva, tekintettel városunk kedvező fekvésére a főváros és nevezetess városok közelében, a kiállítás élénk látogatottságára s ezzel kapcsolatosan nagyszámú idegenekre annál biztosabban számíthatni, mivel számos honfi az ország legelőkelőbb vidékeiről bennünket már eleve biztosított megjelenéséről s alóliott bizottságnak egyik főfeladatát már ma szeretett vendégeink méltó elszállásoltatása képezi.

Az itt előadottak alapján a reánk várakozó nem könnyű feladat megoldásánál t. czim jóakör támogatására is vélünk számíthatni s legyen szabad azon reményünknek kifejezést adnunk, hogy a hatáskörbe tartozó az azt feltüntető egy vagy más tárgyjal kiállításunkban t. czim is részt veendő, a mire ezennel tisztelettel felkérni is bátorodunk.

Kiállítható minden hazánkban előállított termelvény és gyártmány, akár célirányos volta vagy olcsósága, jöminősége vagy finomsága, gyakorlati alkalmazhatósága vagy egyszerű kivitele, vagy bámi egyéb különös sajáttsága által tünjék az ki; kiállítható továbbá külföldi gyártmány is, ez azonban kiállítás jutalmakra igényt nem tarthat.

De egyuttal azon kérelmet is közzéztatjuk, hogy a közel álló köröket a kiállításban való

Gyermekege óta egyedül és elhagyatva élt, születésétől már árva, egy idegen gondjaira bízva, ki csak oly szerény önzepesséket adott neki évenként, mely alig volt elég a legszükségesebbek fedezésére, s így e szó: élveztet. értelem nélküli, ismeretlen valami volt előtte; félénk és szerelmes, milyenné a szegénység és magány neveli az embert, visszavonulva élt, és soha sem lehetett a görbe és a szük lépcsőkön, mely szobáskájához vezetett a grisette barsóg hangját hallani. Nem volt irgy, de mások öröme fájt neki. A szegény fü meg csak anyját sem öléle soha!

Igy botorkált most, a sétáló szépeket melancholikus tekintettel nézegetve, míg egy elragadó tünemény meg nem lepte, mely ragyogó szemű, tüzes arcu, barna fiatal asszony volt. Nyitott kocsiban ült, s parányi keze a kocsi oldalához volt támasztva, egy napernyővel hadonázott.

A kocsi nagy száma, zűravart idézett elő, meg kelle állapodni. A fiatal nő ezalatt ki volt téve mindenki tekintetének. Armandnak is elég ideje volt, hogy tekintetét a veszélyes szépségnek legeltesse. Csodálták a szép nőt, de hisz ezt meg volt szokva, csupán az állapot látszék neki unalmasnak, hogy lovai jó vérenek ellendére itt kell állani.

— Jacque! nyisd fel a kocsit, — mondá, s kilépett, a legszebb lábak egyikét láttatva. Hajts a sorompóg, folyatá! — visszajövet ismét felülök.

Kocsit és eselédjeit elutasítva, a mellékaléle felé szökölt.

Véletlenül, mely esetleget Armand lelke mélyebb

részvételre buzdítani sziveskedjék s megemlítjük, hogy kisebb kiállításra nézve a kiállítás jelentősen megkönnyítették azáltal, ha valamely vidék kiállítói a kiállítási szándékot tárgyakat u. n. gyűjtmenyes kiállítás alakjában jelentik be, mely eljárás az egyszere nézve jelentékeny költségkíméléssel járna.

Székesfehérvárott, 1878. év nov. havában.

Hazaifni üdvözlettel

Manhold Antal,

kiállítási titkár.

Gr. Zichy Jenő,

kiállítási elnök.

Helyi hírek.

— *A bajai állami főgymnasium tanári testület* által f. hó 25-én esteli 7 órakor a „Bárány“ vendéglőben főtiszt. Berényi Dániel esperes plébános tiszteletére rendezetmi szándékozott diszvacsona, közbejött különböző akadályok folytán elnapoltattott. Hogy mikor fog megtartatni annak idején közölni fogjuk.

— *Hymen.* Ifj. Tury József földbirtokos f. hó 18-án délen vette oltárhoz Boszek József ur kedves leányát Ilkát. Tarós boldogságot kívánunk a szép frigyre.

— *Templomrablás.* Zomborban e hó 7-én virradóra a g. n. e. templomot Miskovich János volt g. n. e. tanító kirabolta. A tolvaj nem elégedett meg, a perszelyekben levő pénzzel és több szentzen csüngő arany- és ezüstneműekkel, hanem egy állítólag 8000 ft értékű, drágakövekkel ékített feszületet szétördült, a követek magához vette, s a megrottott keresztet az ajtó mögé dobta; miközben folytatva a sekrestyébe tört és az ott lévő, bársonyba kötött, arany és ezüsttel díszített, igen tetemes költségű evangélium könyvet szintén megemissitette, nemkülönben az oltár előtt függő összes ezüstlámpákat leszedvén, azokat a szentegyház egyik ajtaja közé övatosan elrejtette, s így, mint ki zsákmányát rendbeszédte várta a kedező pillanatot, míg a templom egyik harangozója reggeli harangozásra jó, hogy megszökhessen. Terve azonban sikertelen maradt, mert a harangozó szokott reggeli alját egy feszület előtt végezte és imaközben észrevette, hogy az oltár előtt a lámpa nem függ, és megérezte, hogy a templomban dolmányozag van. Rögön fölki imahelyéről és a templomból kiszaladva, az egyik harangról gyorsan bezárta és tanúságot egy másik harangozót hitt. Kevés vártatva jött a harmadik harangozó is, és míg az előbbi két harangozó a templom egyik üregében a tett elkövetése fölött tanakodott, a rabló a vele szemben jövő harangozónak „jó reggelt“ kívánva, a templomból távozonak. — Természetes, hogy ez utóbbi, ki a dolog állását nem tudta, a rablót viszont köszöntéssel fogadva, távozni hagyta. Az ez-tanító a magával

vitt ékszereket a kórház udvarában levő szalma kazalba rejté, és ezzel visszament a templom elé hallgatónai, hogy a nép mit beszél; sikerült azonban ott a helyszínen elfogni és megkötözve a törvényszéknek átadni.

— *Sinházi játéktrend.* Vasárnap, nov. 24. e szinpadon először adatik: „Közsa Jutka, az akasztott árvája“. Népszínmű 3 felv. dalokkal, tánczcal. Kedden, nov. 26-án a magyar vigjátékok egyik legkitűnőbbje „A Falusiak“ vigj. 3 felvonásban. Szerdán, nov. 27-én *Arday Ida* jutalmával bérelészetben adatik: „A hamupipóke“ színmű 4 felv. Benediktól. Csütörtökön e szinpadon először „A szerence bolondja“ pálya nyertes vigj. 5 felv. Wichers Ernőtől. Szombaton, nov. 30-án „Egy zsidó család“ színmű 5. felv. Vasárnap, decz. 1-én „Vereshaju“ népszínmű 3 felv. Hétfőn, decz. 2-án „A Tolonc“ Tóth Ede pályanyertes népszínműve.

— *„Az irodalom Swindlerai“* czim alatt, Solyom Jenőnek egy rőpirata jelent meg, melyet érdekes tartalmáért ajánlatunk. Ára 40 kr., kapható minden budapesti könyvtárunknál. Legközelebb bővebben emlekeztünk meg róla.

— *Táborszki és Parsch* zeneműkereskedésében megjelent énekhangra zongorakísérettel „Mollináry bakajótá“-ja, Huber Sándortól. Ára 60 kr.

— *Nagy szerencsétlenség* történt Budapesten a nádor-s fürdő-utca sarkán. Achtenberg J. biztosító társasági igazgató gyermekei, két leány s egy fiu éppen e tájon sétáltak a kormánytársaság területén. Több teherkocsi is ment arra, melyek után egy bérkocsi vágatva hajtott. A gyermekek éppen a kocsiút közepén voltak, s a sok kocsi által megijesztve, széfutottak. A nevelőnő megkapta a fiut, egy aramó leány az egyik leány-gyermekek s kirántották a kocsi alól; a 3 éves leányka azonban az egyik teherszállító kocsi alá került s nagy sérülést szenvedett. Egy közel levő házba szállíták az orvosi segély gyorsan kéznél volt, a szegény leányka azonban pár perc múlva mégis meghalt.

— *Rablógyilkosság.* Eperjesről írják: Folyó hó 8 és 9-ike közötti virradóra a potsakocsist, a a mint az a városba érkezni akart, négy rabló megtámadta, megölte s aztán a postakocsiban levő pénzközlendevet, értékes tárgyakat, valamint a két lovat elrabolva eltávoztak. A másnap megindított nyomozások arra vezettek, hogy a négy rabló Szántónak reszult Tokajnak tartott. Az esetről a szolgabíró Csajkos Gyula is értesítetteti, ki a rablógyilkosok elfogatására szintén megtette az intézkedéseket.

— *Egy rövid idő óta* a gabnaüzlet élénkebb lett, mely körülményt egyrészlől a rozszatál által hiányzó készlet, másrészlől az általános jobb hangulat idézte elő, jelenleg is két külföldi nagyobb

kereskedő nagyobb vásárlásokat tesz buzában és árpában, a többi gabnaeműekben hiányzik a vételkegy és a forgalom korlátozt maradt. Uj tengeri már nagyobb mennyiségben szállítatik, de annak minősége még oly nedves, hogy a tova szállítása lehetetlen, különben a tengeri szép és egészséges, a későbbi hónapokban ezen árucikkben nagy forgalom várható. Az időjárás tavaszias, a sok esőzés következtében a mellékutak nem járhatók és a közlekedést gátolják, — az úszó vetések eddig igen szépek és nem szenvedtek semmi kárt.

Mehner Vilmosnál megjelent a Képes családi lapok III. füzeté, igen szép képekkel és érdekes változatos tartalommal. Ára 30 kr. Ujra is ajánljuk a t. közönség figyelmébe ezen valóban szép és olesó mulattatót.

Különfelek.

— *Egy párisi koldus.* A francia belügyministerium egyik hivatalnokai naponként egy soust szokott adni bizonyos Benjamin nevű koldusnak a Sebastopol boulevardon. Egy nap sórározott volt és két Lajos aranyt dobott a koldus kalapjába.

Természetesen ezt megérezte volna tárczája, visszazamott tehát, de a koldust már nem találta, hanem szállására utasították.

A hivatalnok a koldus szállására sietett.

Elegans inas fogadta az ajtóban a midőn megmondta, hogy Benjamin úrral szeretne beszélni, az inas feltárta az ajtót s ő beléphetett a legdíszesebb szobába, hol a koldus éppen reggeli után volt s kényelmesen pamlagán heverészett.

— Velem kíván ön beszélni? — kérde a belépőtől nyájasan.

— A hivatalnok zavartan felel:

— Vigasztalhatn vagyok uram, hogy önt háborogtam, hanem ma véletlenül két Louis d'ort adtam önnek, két sous helyett!

— Meglehet, még nem számoltam; majd helyre hozzuk a hibát.

Csöngtetett, az inas belépett.

— Kérdezze meg a pénztárnokot, van-e két Lajos arany a bevétel között? — mondá az inasnak.

Az inas csakhamar visszatért a két aranytal s ura parancsára ezüst tálcán nyújtá át a szegény hivatalnoknak.

A hivatalnok bocsánatot kérve távozik, hanem midőn az ajtóhoz ér, a koldus utána kiált:

— Kérem uram, valamit elfelejtett. Azt, hogy két soummal adós.

— *Lefőzte.* Dicsekedik szörnyen egy fiatal ur a vendéglőben széles ismereteivel. Egyik vendég megunva a heucegést, oda szól: „Ön sokat tud uram, mondja meg most, hogy mit nem tud, s én jót állok róla, hogy azt én fogom tudni.“

„Igen? Tehát én nem tudom — kiifzetni a va-

álotta, egy szék maradt üresen közvetlenül az övé mellett.

Oly szép volt a fiatal nő hamuszín selyem felöltönyében, mely bizalmasan simul a karcsu termethez, piros kalapjával, melynek gyöngéd színe arczában tükröződött vissza. Armand mellé ült, s folyton többen és többen bámulták szépségét.

E helyzet egészen új volt neki, teljesen ismeretlen közepett, egészen más körben, s mégis a figyelmet magára vonva.

Es e nőnek, ki a hűdolás és udvarlás minden szóvirágát, melyet a legtermékenyebb képzelem kigondolni mer, kívülről tudta, e helyzet szerföltött hitelzgett, az általános rángyélés fölötte kielégíté büszkeségét, s éles méldázása merült, melyből egy kéz, mely széken keresztül nyult, s e mondat ébreszté fel:

— Kérem fizetni!

Egy asszony állott mellette, hosszú sovány kezét kinyújtva s az ülésért járó díjat kérve.

— Egy sou madame!

E második mondatot megértve a fiatal nő, tárczája után nyult, de kezében nem volt egyéb mint egy drága csipkés, himzett zsebkendő. Zavarba jő. Elpirul, majd halványan lesz, néhány érthetlen szót susog az öregnek, kétségkívül magyarázatot, igéretet.

De a pánzszerű nő megvetőleg vállat von, s egész fejezetet morog a szép ruhás nőkről, kiknek zsebeiben egy sou nincs, s lelkiismeretlenül fosztják meg a szegény kereseménnyétől.

Armand erre mérgesen ugrott fel, mondva a bér lőnének:

— E szék enyém, hozzám kell vala fordulnia, itt a pénz, s most hordja el magát.

— Köszönöm uram susogá a fiatal nő.

Armand a föld legboldogabb embere volt e pillanathban, de nem jparkodott ez alkalmas perccel felhasználni egy szép phrázis vagy néhány szó elmondására; nem gondolt semmire mint hogy őt csodálja és üdüljön szépségének varázslatát.

— Ah épen jó, hogy látlak kedves Armandom; már rég kerestelek, s bohó tettem közepett oly gyakran gondoltam rád.

Armand egy régi jó barátja volt ez, ki így szólította őt, s szívvelyesen szorította meg kezét. Armand pedig igen szivesen a pokolba küldötte volna őt.

— A kollégiumban mentőmnek és tanácsadómnak neveztelek midőn segítékedt nyújtál, most is kérnelek egy kis szívségére; jőj így pillanatra had beszéljem el. Armand visszautasítól agart felélni a hivatalnok, ki élte legszebb perceitől fosztja meg, midőn az így folytató:

— Oh de most nem iskolacsinnról van szó, szerencsém, jövőm forog szóban.

Armand fölkiélt alig merve egy lopott pillanatot vetni a nőre, s eltávoztott keztyűjét a széken hagyva (jeleül annak, hogy az el van foglalta). Ugy tünt fel neki, mintha a szép nő egy pillantást lövelt volna rá, ez ábránd eszközölé csupán, hogy barátjának mintegy öt percig tartó beszédére, mely egész örökké valóságnak tünt fel előtte — figyelni tudott.

A tolakodó valószínűleg észrevéve mennyire türelmetlen Armand, s mind vágyik mentől előbb megsza-

badulni töle, mert a beszéd után rögtön távoztott, talán a nyert tanács létesítésére.

Armand elég korán tért vissza arra, hogy lássa midőn a szép ismeretlen kocsijába ül.

Kétségbeesett és halálisan szerelmes volt, midőn haza érkezett.

E naptól fogva nem tudott több dolgozni, nem tudott tanulni.

Életének csak azon óráit számítja, melyeket azon helyen töltött, hol őt először látá.

Két hó óta minden nap megjelent ott. Néha megpillantá őt a távolban, de az nem jött el, hogy leüljön melléje; s míg a szegény fiu egészségét ez emészté szerelmez meg rongálta, addig a nő folyton szép volt; míg ő kétségbeesett, szomorú és vigasztalhatlan: a szép nő boldog, vidám barátságosan mosolyog a fiatal uracsokra, kik kocsija mellett lovolgának.

Ez alatt Armandnak is volt egy boldog pillanata. Az történt ugyanis, hogy egy fiatal ember köszönté őt egy estén, ki a szép ismeretlennek nem rég kísértében volt.

— Végre — mondá — tudja nevemet, mert a fiatal ur, ki köszöntött, iskolatársam volt.

Oly boldog vala, e gondolatban, hogy e fiatal nőtől nem félté a szép ismeretlen.

(Vége köv.)

Francoziból: B. P. E.

esorát. És a vendég derűség között fizette ki az ifju ur — rántott csirkéjét.

— *Gyógyíthatlan* mánia. Z... asszony igen gazdag, de kis é hóbortos. Sok házat bír, de romba engedi dőlni egymásután, nem adja bérbé, sőt maga is csak a házmester lakását foglalja el benne. — E miatt pénzszarvára jött és kénytelen minden évben egy-egy ingatlan birtokát áruba bocsátani; de akár hányszor került eladásra a dolog, mindig az utolsó pillanatban rontja meg. Végre kénytelen valóban eladni egy házat: a feltételek meg lesznek állapítva, minden reádu van és a jegyző már tintába mártja a tollát; Z. asszony ekkor felszólal: „Engedjen uram még egy feltételt,“ — mondá a veivőnek. „Mi legyen az?“ — „Az én építésemet fogadják ön fel és az általam készített terv szerint építse a házat, mert én önnel akarok lakni.“ „De hisz nekem családom van!“ — jegyzé meg a veivő. „Remélem, beilek a családi körbe.“ — felelé a hölgy büszkén és nem fogom a házat rúttá tenni. Természetesen az alkuból nem lett semmi.

— *Nőgyilkos* Edinboursban. A párisi nőgyilkosnak, Dauvalnak párja akadt Skótiában Chartrelle francia származású egyén személyében, kinek bűnügyét Dauvaléval egyidejűleg tárgyalták s bafára is ítélték Edinboursban.

Chartrelle csak harmincz éves volt, multját titkolta, de alkalmasint szerepelt Párisban a commune véres napjai alatt. Úgyes ember volt, mindenhez értett, utóbb mint nyelvmester nyert alkalmazást egy skót nemesi családnál. Fialat tizenhat éves leány volt a tanítványa, kit olcsábitott és nőül vett. Chartrelle csakhamar elpazarolta neje vagyonát és azután kegyetlenül bánt vele. A nő 3 kis gyermeke kedvéért angolai türellemmel viselte nehézsorsát, de durva férje szívét nem bírta kegyelemre indítani.

Borzasztó tervet készített a szörnyeteg. — Neje életét nagy összegig biztosítá s azután meggyilkolta opiummal és szengézöld. Minden áron öngyilkosságot akart behozni, de ismervé életmódját, kimondták rá habozás nélkül a bűnöt. — Midőn neje életét biztosította, másnap állítólág véletlenül elcsúszott egy kezében levő pisztolyt, de nem nejt, hanem egy gyermekét sebesíté meg vele. Miatán ez nem sikerült, akkor folyamodott a mérgezéshez, öngyilkosság látszatát adva a kegyetlen bünteték. Egyhangulag kötélhalálra ítéltetett és ki is vészké.

— *Három dudás egy csárdában*. Egy kis botrány történt nemrég a hajföldéletén, mely Olaszországból Amerikába egy opera-társaságot szállított. A művészek-ket a társaság impresszáriója e vállalatához szerződött, azelőtt nem ismerték egymás. — Utközben unalomból az egyik, egy francia tenor, „Telböl rákézdé hogy „O Matilde, idole de mon ame!“ A másik művész fejez, szintén rákézdi, „Aidá“-ból „Colesta Aida, forma gentile.“ „Ohó, két tenor!“ — kiált egy harmadik művész, shogy ne maradjon hátra, gyönyörű tenor-hangon ő is énekelni kezd: „Accanto a te Silica!“ — Nem kellett több a művész-társaságnak: megröbánták az igazgatót minden oldalról. „On tehát három első tenort szerződtetted?“ Hát a szerződés miről szól?“ Az igazgató roppant hidegvérrel válaszolja: „Csendesem gyermekeim! Igaz, hogy én a szerződésben mindenkinél kikötöttem, hogy egyedül ő fogja az első szerepeket énekelni, — de önök egyike sem volt még a tengeren; hátha valamelyik a tengeri betegsége esnék vagy hangját vesztené?! A vállalatot nem kockáztathattam s előrelátónak kellett lennem.“

— *Érdekes eset*. A „Records of general science“ című angol folyóiratban olvassuk: „En nagy méhkedvelő vagyok — írja Torulinson, — s magam is tartok néhány kast, melyek alkalmat nyújtanak nekem ez állatok megfigyelésére. Egyet közköz it, mert tudtommal ily eset még nem történt. Mult év május 18-án méheimet nézegettem, láttam, mint tért egyike virággal porral megrakva kasába. Egy lányira a lyuk elött leült a deszkára, de midőn ismét fölakart szállni, egyik lába megakadt a deszka hasadékaiban. A szegény néh igen meg volt szorulva s miután nehány percig hiába törekedett magát kiszabadítani, végre türelmetlen lett, különösen midőn látta, hogy társai munkájukról egymásután térnek haza. Most óvatosan háromszor-négy-szer körülforgott, mi közben lábát a harmadik iznél a szó legsajátabb értelmében letörte s azt a hasadékbán hagyta. Ekkor a kasba repült, mintha semmi sem történt volna. Ez tudomra az első példa, hogy egy méhe önként csönkítá el valamelyik tagját, de minthogy én természetvizsgáló nem vagyok, meglehet, hogy mások előtt ez már nem új.

— *Mai számunk* hirdetései rovatában megjelenik ill. Hekschler Sám. „Szerencse jelentés“-ére felhívjuk a t. olvasó figyelmét.

Színészet.

Az első bérlet letelt. Szombaton f. hó 23-án vette kezdetét a második bérlet Sardou Victor-nak „Az új czég“ czimű színművével. Bátran elmondhatjuk, hogy színészeink igen sok kellemes estét szereztek a közönségnek, a nélkül hogy ezért viszont a legesekélyebb elismeréssel és pártolással is találkoztak volna. Ez hiba de nem helyrehozhatatlan. Mutassuk meg nekik, hogy most midőn már ismerjük őket, méltányolni és támogatni is tudjuk és akarjuk.

Felhívjuk a t. közönség figyelmét, Arday Ida kedvelt kezdő színésznőnk jövő szerdai jutalomjátékára, mely alkalommal Raymond előnyösen ismert „H a m u p i ö k é“-je kerül színre. Arday Ida szorgalmas és tehetséges színésznő, és ezért reményljük, hogy szépszámu közönséggel fogunk jutalomjátékán találkozni, annál is inkább, mert szép törekvésében őt buzditani kötelességünk.

A mult heti előadások sorrendje:

Szombaton 16-án „A nagyon szép asszony“ igen jó vigjáték, melyben a főszerep Tóth Ilkának jutott, ki feladatát igen jól megoldotta. A többi szereplők is igen jól játszottak, csak az a megjegyzésünk, hogy jobban kellene szerepelni talán a kevésbé a sugóra támaszkodni.

Vasárnap a „Vereshajuban“ kintűntek Bártfainé, Balla és Szép, kellemes énekek és jó játékok által. Vértesy ámbár elég jól játszott, még is jóval több eleven humort és comicumot fektethetett volna szerepébe, annál inkább mert tudjuk, hogy rendelkezik vele.

Kedden a „IX. Parancsolat“ egyike volt az eddigi legsikerültebb előadásoknak. Különösen Kovács és Rózsné érdemlik meg teljes elismerésünket. Tóth Ilka jól játszott, de nem egészen helyesen fogta fel szerepét, melynek intenciója inkább intricus mint naiv. Szintén jól, de egy kissé kényelmesen személyesítette Bártfai Torner Hugót.

Csütörtökön igen sikerülten folyt le a „Rokant Huzár“ népszínmű, melynek sikerét főleg Bártfainé és Balla élénk és szellemes játéka idézte elő, ugy igen jó dalaik. A többi szereplők is élénk kedvel és jól játszottak.

Borsszemek.

X. képviselő albumába:

Parafagus bácsi zsebében a dáma,
Tudnillik fénykép, melyen nincs még ráma.
Óralánczán fityeg Szentgyörgynek a képe,
E nélkül még soha soha sohová sem lépe.
Pikésisen ott látod a bájoló Pepitát,
Ajka között Zrinyt mint tajtékpipát.
Kutyafej a botján,
Lófej az ingombján,
Galamb a mellűje,
Kigyó a gyűrűje.
Sok képet visel ő:
Igaz képviselő.

* * *

— Ki nyert legtöbbet a berlini congressusból.
— Meyer vendéglős, kinél a miniszterek és kisértek ebédeltek és vacsoráltak.

* * *

Bismarcknak két fia van és mind a kettő jelölt a Reichsratba. És a cancellár mégis zugolódik a sors ellen:

— Miért nincs négyszáz fiam? Akkor ők képeznék az államtanácsot és minden tervem sikerülne!

* * *

Valaki revolvert akart vásárolni.
— Ilány csövű ez? — kérde a kereskedő.
— Epen hat személyre való, kérem — felelé az sietve.

* * *

A sweiczi hegyek közt egy delnő egy szirtből leszállandó, meglát a szirt alatt egy aranylánczu gazdag agglégényt:

— Szabad kezét kérni uram, hogy leszállhassak?
Az ur örömmel nyújtja kezét a szép nőnek.

— Szabad mindjárt a kezét meg is tartani? — fordul hozzá a naiv leányka.

* * *

Salon gorombaság.
— Hát ön csakugyan nem udvarol nekem? — kérli a gavallért a tavasz korán túl lévő özvegy menyecske.

— Nem biz én, asszonyom.
— Tudom, mert savanyú a szőlő, ugy-e bár?
— Bizony elég savanyú az, ennyivel a szüret után.

* * *

— Elmész a páriszi kiállításra?
— Talán. S te?
— Én bizonyosan. Az uradalom egy nagy borjtút küld ki...

* * *

— Látod Gusztit, olyan későn jöz haza pedig megígérted... — szólt szemrehányó hangon a fiatal menyecske mulatságból hazatérő férjének.

— Dehogy későn; nincs több tizenegynél. Ebben a perczen kezdik rá az apácáknál harangozni a reggeli ötöt.

— Ahol ni! Most harangoznak az apácáknál a reggeli öt órára.

— No, ha te az apácáknak több hitelt szesz, mind férjed szavának...

Az első es. kir.

Dunagőzhajózási társulat
posta- és személyszállító hajóinak

menetrendje.

Bajáról Budaestre: hétfőn, csütörtökön és szombaton 5 óra kor reggel, és naponta d. u. 3 órákor
vasárnap, kedden, pénteken d. u. 8 óra kor, és azonkívül naponként esti 7 órákor.

„ Zimonyba: vasárnap, kedden, pénteken délutáni 3 órákor.

„ Orsovára és a Dunafőtelemségbe: vasárnap, kedden és pénteken d. u. 3 órákor.

Üzleti tudósítás.

Baján, 1878. november 23-án.

Buza uj 8.20 zab 4.75 bab 7.— árpa 4.70 rozs 5.50
kétzerses 5.50 köles 4.60 kukorica 3.85

Az árak 100 kilogr. után.

Felolós szerkesztő:

JURKOVICS OTFEMÁR.

HIRDETÉSEK.

3741. szám
k. i. 1878.

Hirdetmény.

Baja város tanácsa részéről közhirrre tétetik, miszerint a vaskuti országút mellett a vámházon belül örök ároni eladásra kitűzött, s már 21-én megkezdett árverés színté e hó 28-án d. e. 9 órákor a helyszínen fog folytatattani, melyre a yenni szándékozik tizedrészt bánatpénzzel ellátva meghivattnak, az árverési feltételek a gazdasági hivatalban előlegesen is megtekintethetők.

Kelt Baján, 1878. nov. 23-án

Rajcsányi József,
tanácsnok.

